

ที่ มท ๐๘๐๙.๖/ว ๔๕

สำนักงาน ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต.

ถนนนครราชสีมา เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

๕ สิงหาคม ๒๕๕๙

เรื่อง แนวทางการดำเนินการทางวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่นกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช.ชี้มูลความผิด

เรียน ประธาน ก.จ.จ., ก.ท.จ., ก.อบต.จังหวัด ทุกจังหวัด และ ก.เมืองพัทยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนารายงานการประชุม ก.จ, ก.ท. และ ก.อบต. ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙ จำนวน ๓ ชุด

ด้วย ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต. ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙ พิจารณาประเด็นที่ศาลปกครองสูงสุด ได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ และมีมติสรุปความได้ว่า ควรหารือแนวทางปฏิบัติไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกา แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อยังไม่มีแนวทางปฏิบัติเป็นอย่างอื่น การพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.ชี้มูล จึงยังต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ คำวินิจฉัยยศาลรัฐธรรมนูญ ๒/๒๕๔๖ และมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ และวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๗ ตลอดจนบันทึกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ ส่วนคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดนั้นมีผลผูกพันเฉพาะคู่กรณี รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่ส่งมาพร้อมนี้ และเมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นเป็นประการใดจะแจ้งให้ถือปฏิบัติต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายชัยวัฒน์ ชื่นโกสุม)

รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เลขานุการ ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต.

สำนักพัฒนาระบบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น

ส่วนมาตรฐานวินัย อุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร ๐-๒๒๔๑-๙๐๐๐ ต่อ ๓๑๓๓

โทรสาร ๐-๒๒๔๑-๘๔๗๕

รายงานการประชุม
คณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด
ครั้งที่ ๔/๒๕๕๔

วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เวลา ๑๓.๐๐ น.
ณ ห้องประชุม ๕๕๐๑ อาคาร ๕ ชั้น ๕ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ผู้มาประชุม

๑.	นายสุธี	มากบุญ	รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย	ประธานที่ประชุม
๒.	นายวิสูตร	ประสิทธิ์ศิริวงศ์	เลขาธิการ ก.พ.	กรรมการ
๓.	นายจรินทร์	จักกะพาก	อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น	กรรมการ
๔.	น.ส.เยาวนุช	วิริยาภรณ์	แทนอธิบดีกรมบัญชีกลาง	กรรมการ
๕.	นายสาโรช	คัชมาตย์	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๖.	นายคำรณ	โกมลศุภกิจ	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๗.	นายศิวะ	แสงมณี	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๘.	นายธวัชชัย	ฟักอังกูร	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๙.	นายสุเมธ	ชัยเลิศวณิชกุล	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๑๐.	นายเมฆินทร์	เมธาวิกุล	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๑๑.	นายกิตติเมศวร์	รุ่งธนิเกียรติ	นายก อบจ.สุรินทร์	กรรมการ
๑๒.	นายณัฐวุฒิ	ทวีเกื้อกุลกิจ	นายก อบจ.ตาก	กรรมการ
๑๓.	นายแสวง	บุญรักศิลป์	ปลัด อบจ.สระบุรี	กรรมการ
๑๔.	นายนพดล	ชำนาญคำ	ปลัด อบจ.ศรีสะเกษ	กรรมการ
๑๕.	นายปรีชา	สุชรอด	ปลัด อบจ.แพร่	กรรมการ
๑๖.	นายวันชัย	จันทร์พร	ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาระบบบริหารงาน บุคคลส่วนท้องถิ่น	ผู้ช่วยเลขานุการ
๑๗.	นายศิริวัฒน์	บุปผาเจริญ	รักษาการผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการ บริหารงานบุคคลท้องถิ่น	ผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้ไม่มาประชุม

๑.	นายกฤษฏา	บุญราช	ปลัดกระทรวงมหาดไทย
๒.	นายธรรมศักดิ์	สัมพันธ์สันติกุล	แทนผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ
๓.	นายสมชอบ	นิติพนธ์	นายก อบจ.นครพนม

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งस्थาน)

นิติกร

ติตราชการ

ติตราชการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

๑.	นายประวิทย์	เบื้องการ	ผอ.สมอ.สน.บถ
๒.	พ.จ.อ.ชินินทร์	ราชมณี	ผอ.สบม.สน.บถ.
๓.	นายธรรมบุญ	ศรีวรรณนะ	ผอ.ส่วนวิจัยฯ สำนักงาน ก.ถ.
๔.	นายจिरพัฒน์	น้อยเพ็ง	สบบ. สน.บถ.
๕.	น.ส.ผ่องพรรณ	मुखระโกษา	สบบ. สน.บถ.
๖.	นายบันลือศักดิ์	สุนทร	สบบ. สน.บถ.
๗.	น.ส.บุรณี	แพรวโรจน์	สบบ. สน.บถ.
๘.	น.ส.อัจฉราภรณ์	อนุสุเรนทร์	สบบ. สน.บถ.
๙.	น.ส.กษมา	สุริยวงศ์	สบบ. สน.บถ.
๑๐.	น.ส.มะลิวัลย์	จิตรอารุณ	สบบ. สน.บถ.
๑๑.	นายไภพัล	รัตนสุนทร	สบบ. สน.บถ.
๑๒.	น.ส.เสาวณีย์	นิรมลรัตน์	สบบ. สน.บถ.
๑๓.	น.ส.นิลวรรณ	บัวแย้ม	สบบ. สน.บถ.
๑๔.	ว่าที่ ร.ต.พลสิทธิ์	ไล้สุวรรณชาติ	สบบ. สน.บถ.
๑๕.	น.ส.ณิชากัทธ	ขวัญแก้ว	สบบ. สน.บถ.
๑๖.	นายครรชิต	เพิ่มลาก	สสบ.สน.บถ.
๑๗.	นายแสงจันทร์	ดวงระหว่า	สมอ.สน.บถ.
๑๘.	นายเศรษฐพงศ์	แหล่งสะท้อน	สมอ.สน.บถ.
๑๙.	น.ส.หัตตดาว	บุญสาย	สมอ.สน.บถ.
๒๐.	นายปิยะ	คังกัน	สบม. สน.บถ.
๒๑.	น.ส.มณีจันทร์	โคตรบรรเทา	สบศ.สน.บถ.
๒๒.	นายนิพนธ์	คชกาญจน์	บห.สน.บถ.
๒๓.	นายคงศักดิ์	โตจัน	บห.สน.บถ.
๒๔.	นายสันติ	วงศ์จระสวสดี	สำนักงาน ก.ถ.
๒๕.	น.ส.วริษฐา	สงวนเสริมศรี	สำนักงาน ก.ถ.
๒๖.	น.ส.มัชฌูวิญญ์	ดุ่มพงษ์	สำนักงาน ก.พ.
๒๗.	น.ส.ชลภััสสรณ์	แคนสังข์	สมาคมพนักงานเทศบาลแห่งประเทศไทย

- เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๐๐ น.

นายสุธี มากบุญ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ประธานการประชุม

สำเนาถูกฝัง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งสะท้อน)
 นิตกร

ระเบียบวาระที่ ๑

เรื่อง ประธานแจ้งที่ประชุมทราบ

๑. ในเดือนนี้จะมีการพิจารณาร่วมกันทั้ง ก.จ. ก.ท. และ ก.อบต. คือ

๑.๑ การกำหนดตำแหน่งระดับประธานกรรมการสอบสวนมาตรฐานทั่วไป
เกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๔๔ วรรคหนึ่ง

๑.๒ แนวทางปฏิบัติกรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
แห่งชาติชี้มูลความผิดวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น

มติที่ประชุม ทราบ

ระเบียบวาระที่ ๒

เรื่อง รับรองรายงานการประชุม

เรื่องเดิม

คณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ก.จ.) ได้จัดประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๔
เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๔ ณ ห้องประชุม ๕๕๐๑ อาคาร ๕ ชั้น ๕ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ข้อเท็จจริง

ฝ่ายเลขานุการได้จัดส่งรายงานการประชุมดังกล่าวให้ ก.จ. ได้ตรวจสอบและพิจารณาแล้ว ทั้งนี้
หากมีกรณีจะแก้ไขเพิ่มเติมขอให้แจ้งฝ่ายเลขานุการทราบด้วย ซึ่งปรากฏว่าไม่มีผู้ใดขอแก้ไขรายงานการประชุมแต่อย่างใด

ข้อเสนอ

จึงเสนอที่ประชุมเพื่อโปรดพิจารณารับรองรายงานการประชุม

มติที่ประชุม รับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วน
จังหวัด (ก.จ.) ครั้งที่ ๓/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๔

สำเนาถูกแก้ไข

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งสัทธาน)

นิติกร

๓.๓ แนวทางปฏิบัติกรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติชี้มูลความผิด
วินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น

เรื่องเดิม

สำนักงาน ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต. มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๒/ว ๒๐๒๖ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ถึงประธาน ก.จ.จ., ก.ท.จ. และ ก.อบต.จังหวัด ทุกจังหวัด ขอให้ถือปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยเคร่งครัด สรุปความได้ว่า “ให้ถือปฏิบัติตามมติ ครม. เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๗ กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดเจ้าหน้าที่ของรัฐให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษทางวินัยให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันออกคำสั่งตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒”

ข้อเท็จจริง

๑. คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ สรุปความได้ว่า อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๐๑(๓) เพื่อดำเนินการต่อไปตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงเป็นอันยุติ ดังนั้น องค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก

๒. ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ เพิกถอนคำสั่งกรมที่ดินที่ลงโทษไล่ข้าราชการกรมที่ดินออกจากราชการ ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้มูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของทางราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงฐานรายงานเท็จเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตาม พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง สรุปความได้สามประเด็น ดังนี้

ประเด็นแรก ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐๑(๓) และ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๔(๓) ข้อกล่าวหาที่อยู่อำนาจในการไต่สวนและชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หมายถึงเฉพาะการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม โดยความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เป็นมูลความผิดทางอาญา ส่วนความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดทางวินัย ดังนั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีอำนาจไต่สวนและชี้มูลความผิดทางวินัย ได้เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ประเด็นที่สอง กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการมีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีต้องพิจารณาโทษตาม ส่วนความผิดอื่นอีกสามฐานที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจตามกฎหมายและไม่มีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีตามนัยพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในความผิดฐานอื่น โดยไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นสุดท้าย พฤติกรรมของผู้ถูกฟ้องคดีตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาวินิจฉัยว่าพฤติกรรมการฟ้องคดีที่ปรากฏในรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกระทำความผิดเกี่ยวกับการออกโฉนด ประกอบกับไม่

ปรากฏข้อเท็จจริงที่ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีตั้งใจหรือมีเจตนากระทำการหรือละเว้นไม่กระทำการใด ๆ หรือร่วมมือกับผู้อื่นกระทำการหรือละเว้นไม่กระทำการโดยมิชอบด้วยกฎหมายเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้สำหรับตนเอง หรือผู้อื่นอันเข้าองค์ประกอบความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในความผิดฐานอื่นไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๓. คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้แจงกรณีศาลปกครองสูงสุดมีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการชี้มูลความผิดทางวินัย ตามข่าวสำนักงาน ป.ป.ช. ฉบับลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ สรุปความได้สามประเด็น ดังนี้

ประเด็นแรก คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญและใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑(๓) และพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙(๓) บัญญัติให้อำนาจหน้าที่ได้ส่วนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายรอยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ซึ่งคำว่า “วินิจฉัย” หมายถึง ตัดสิน ชี้ขาด ดังนั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมมีอำนาจได้ส่วนและวินิจฉัยชี้ขาดความผิดข้างต้น การที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ประเด็นที่สอง จึงเป็นการวินิจฉัยก้าวล่วงอำนาจหน้าที่และการใช้ดุลยพินิจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๓ วรรคสอง บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น

ประเด็นที่สอง การที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำวินิจฉัยตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ประเด็นที่หนึ่ง นั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดคลาดเคลื่อนกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ คำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” ตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ หมายความว่า “ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ทั้งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น” ซึ่งมีใช้ความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแต่เป็นมูลความผิดทางอาญา อันเป็นการนำนิยามคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” มาบัญญัติไว้เป็นองค์ประกอบความผิดและมีโทษทางอาญา อีกทั้งตามบทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้บัญญัติว่าความผิดตามนัย พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙(๓) เป็นความผิดอาญาเท่านั้น ซึ่งอาจเป็นความผิดทางอาญาและความผิดทางวินัยด้วยก็ได้

ประเด็นที่สาม เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการได้ส่วนกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดตามนัย พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙(๓) แล้ว มาตรา ๙๑ กำหนดว่า ถ้ามีมูลความผิดทางวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ หรือถ้ามีมูลความผิดทางอาญาให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ เห็นได้เป็นการแยกกระบวนการดำเนินการทางวินัยและทางอาญาดังกล่าวออกจากกัน โดยมีได้กำหนดให้ต้องมีมูลความผิดทางอาญาก่อนแล้วจึงสามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ อีกทั้งตามมาตรา ๙๑ (๑) ก็ได้บัญญัติว่าจะต้องมีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น มาตรา ๙๒ ได้บัญญัติว่า “ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย...” อันแสดงให้เห็นว่า หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาแล้วแม้จะเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่มีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ แต่หากปรากฏว่ามีมูลความผิดทางวินัยฐานอื่นแล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยในฐานความผิดอื่นตามมาตรา ๙๒ ได้ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (เรื่องเสร็จที่ ๑๕๕/๒๕๕๑) ได้วินิจฉัยว่า “มูลความผิดทางวินัยตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มิได้มีความหมายเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น” และศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองคดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๕๒ พิพากษาสรุปว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ (ไม่ใช่ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ) เป็นการกระทำโดยชอบแล้ว

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งสัทธาน)

นิติกร

โดยที่คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดส่งผลกระทบต่อการบังคับใช้กฎหมายป้องกันและปราบปรามการทุจริต อีกทั้งยังเป็นปัญหาเกี่ยวกับการวินิจฉัยอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ที่ประชุมจึงมีมติให้ดำเนินการ ดังนี้

๑) เสนอเรื่องให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดในเรื่องดังกล่าวตามมาตรา ๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

๒) ให้ยื่นคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีดังกล่าวใหม่ตามมาตรา ๗๕ แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อพิจารณา

อ.ก.จ.มาตรฐานวินัย และ อ.ก.อบต.มาตรฐานวินัย ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๔ และ อ.ก.ท.มาตรฐานวินัย ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๔ พิจารณาแล้วมีมติเกี่ยวกับกรณีดังกล่าว ดังนี้

๑. เห็นควรหาหรือแนวทางปฏิบัติต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา

๒. เห็นว่า พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยเกี่ยวกับกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้อง เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าผู้ใดได้กระทำความผิดวินัยให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา และให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกและให้ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๔ มาตรา ๑๔ (๔) มาตรา ๔๑ (๑) มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ ประกอบกับศาลรัฐธรรมนูญได้มีความวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๕๖ ว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงเป็นอันยุติ องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยให้เป็นประการอื่นได้อีก และคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็นตามบันทึกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ สรุปความได้ว่า มูลความผิดทางวินัยตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ไม่ได้หมายความว่าความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น และ ครม. ได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ให้กระทรวง ทบวง กรม ถือปฏิบัติตามความเห็นในทางกฎหมายของคณะกรรมการกฤษฎีกา และมีมติ ครม. เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๗ ให้ถือปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยเคร่งครัด ส่วนคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดมีผลผูกพันเฉพาะคู่กรณีตามมาตรา ๗๐ แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เท่านั้น เมื่อกรณีดังกล่าวยังไม่มีความเห็นเป็นแนวทางปฏิบัติเป็นอย่างอื่น การพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล จึงต้องปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ และมีมติ ครม. ตลอดจนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่เกี่ยวข้องข้างต้น

ข้อเสนอ

จึงเสนอที่ประชุมเพื่อโปรดพิจารณา

มติที่ประชุม เห็นชอบตามที่ อ.ก.จ.มาตรฐานวินัย เสนอ

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งस्थาน)
นิติกร

เอกสารประกอบการพิจารณาวันที่ ๓.๓

ข้อกฎหมาย

๑. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้

“ทุจริตต่อหน้าที่” หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งตนมิได้มี ตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับ ตนเองหรือผู้อื่น”

มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง “คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้...

(๔) ใ้ส่วนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งมิใช่บุคคลตาม (๒) หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ในการยุติธรรมหรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดใน ลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วย ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดยประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๔๑ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ใ้ส่วนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ ข้อกล่าวหาอันเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๔๒

มาตรา ๔๒ วรรคสอง “ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณา พฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่ง รายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือ ระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๔๓ เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่งและวรรคสามแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มี อำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน สี่สิบห้าวัน นับที่ ออกคำสั่ง

๒. พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

มาตรา ๗๐ คำพิพากษาศาลปกครองให้ผูกพันคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามคำบังคับนับแต่วันที่ นายเศรษฐพงศ์ แห่งสถาน กำหนดในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไขกลับหรือคดี นติกร

ในกรณีที่ เป็นคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ให้รอการปฏิบัติตามคำบังคับไว้จนกว่าจะ พ้นระยะเวลาการอุทธรณ์ หรือในกรณีที่มีการอุทธรณ์ให้รอการบังคับคดีไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด

๓. หนังสือกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ น.๑๑๓๑๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๒ สรุปความได้ว่า “กรม. เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ มีมติว่า เมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นในทาง กฎหมายเป็นประการใดแล้ว โดยปกติให้เป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกานั้น”

๔. บันทึกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๕/๒๕๕๕ สรุปความได้ว่า “การดำเนินการ ทางวินัยกรณี คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาโทษตามนัย พ.ร.บ.ประกอบ รัฐธรรมนูญฯ ส่วนการดำเนินการเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยจะต้องดำเนินการอย่างไรต่อไป พ.ร.บ.ประกอบ

รัฐธรรมนูญฯ มิได้กำหนดไว้ จึงต้องดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน) กล่าวคือ ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีมูลความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้บังคับบัญชาย่อมมีอำนาจที่จะส่งลงโทษทางวินัยตามฐานที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีมูลความผิด แต่ถ้าเป็นกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาย่อมไม่มีอำนาจที่จะส่งลงโทษทางวินัยได้โดยตรง แต่ต้องเสนอ อ.ก.พ.จังหวัด อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวงแล้วแต่กรณี พิจารณามีมติก่อนผู้บังคับบัญชาจึงต้องดำเนินการตามมตินั้น แล้วส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช.”

๕. บันทึกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ สรุปความได้ว่า “การที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐมีมูลความผิดทางวินัยหรือมูลความผิดทางอาญา นั้น จะต้อง ปราบกฏว่ามีมูลความผิดตามคำกล่าวหาที่อยู่ในขอบอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๙(๓) ซึ่งมูลความผิดทางวินัย หมายถึง ความผิดทางวินัยที่เกิดจาก ข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่วนการพิจารณาว่าการกระทำนั้นมีมูลความผิดทาง วินัยต้องพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ว่า หากได้กำหนดให้การกระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และการกระทำความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เป็นความผิดทางวินัยด้วยแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาต้องมีความผิดทางวินัยด้วย ดังนั้น มูล ความผิดทางวินัยตามพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ จึงไม่ได้หมายความแต่เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ เท่านั้น”

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งส้าน)

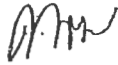
นิติกร

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่อง อื่นๆ (ถ้ามี)

- ไม่มี

เลิกประชุมเวลา ๑๔.๑๐ น.

ผู้บันทึกรายงานการประชุม

(นายศิริวัฒน์ บุปผาเจริญ)

รท.ผชช.เฉพาะด้านบริหารงานบุคคลท้องถิ่น

ผู้ช่วยเลขานุการ ก.จ.

(นายวันชัย จันทรพร)

ผอ.สน.บถ.

ผู้ช่วยเลขานุการ ก.จ.

ผู้ตรวจรายงานการประชุม

(นายชัยวัฒน์ ชื่นโกสุม)

รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เลขานุการ ก.จ.

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งสถำน)

นิติกร

รายงานการประชุม

คณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล

ครั้งที่ ๔/๒๕๕๙

วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙ เวลา ๑๓.๓๐ น.

ณ ห้องประชุม ๕๕๐๑ อาคาร ๕ ชั้น ๕ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ผู้มาประชุม

๑.	นายสุธี	มากบุญ	รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย	ประธานที่ประชุม
๒.	นายวิสูตร	ประสิทธิ์ศิริวงศ์	เลขาธิการ ก.พ.	กรรมการ
๓.	นายจรินทร์	จ๊กกะพาก	อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น	กรรมการ
๔.	น.ส.เยาวนุช	วิริยาภรณ์	แทนอธิบดีกรมบัญชีกลาง	กรรมการ
๕.	นายสมศักดิ์	ศรีวรรณ	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๖.	นายสาโรช	คัชมาตย์	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๗.	นายสันหัต	จตุชัย	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๘.	นายเอนก	เกษมสุข	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๙.	นายวสันต์	วรรณวโรทร	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๑๐.	นายสมนึก	ธนเดชากุล	นายกเทศมนตรีนครนนทบุรี	กรรมการ
๑๑.	นายศุภสัณห์	หนูสวัสดิ์	นายกเทศมนตรีตำบลนาทวี	กรรมการ
๑๒.	นายสรณะ	เทพเนา	ปลัดเทศบาลเมืองมหาสารคาม	กรรมการ
๑๓.	นายประทีป	ทวยเจริญ	นายกเทศมนตรีตำบลเกาะพะงัน	กรรมการ
๑๔.	นายศักดิ์พงษ์	ธรรมอาชกุล	ปลัดเทศบาลตำบลบางางา	กรรมการ
๑๕.	นางจิตินันท์	เจริญอาจ	ปลัดเทศบาลเมืองสนั่นรักษ์	กรรมการ
๑๖.	นายวันชัย	จันทร์พร	ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาระบบบริหารงาน บุคคลส่วนท้องถิ่น	ผู้ช่วยเลขานุการ
๑๗.	นายศิริวัฒน์	บุปผาเจริญ	รักษาการผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการบริหาร งานบุคคลท้องถิ่น	ผู้ช่วยเลขานุการ

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งस्थาน)
นิติกร

ผู้ไม่มาประชุม

๑.	นายกฤษฎา	บุญราช	ปลัดกระทรวงมหาดไทย	ติตราชการ
๒.	นายธรรมศักดิ์	สัมพันธ์สันติกุล	แทนผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ	ติตราชการ
๓.	นางสาวพรศรี	กิจธรรม	ผู้ทรงคุณวุฒิ	ติตราชการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

๑.	นายประวิทย์	เป็รื่องการ	ผอ.สมอ.สน.บถ
๒.	พ.จ.อ.ชินินทร์	ราชมณี	ผอ.สบม.สน.บถ.
๓.	นายธรรมบุญ	ศรีวรรณนะ	ผอ.ส่วนวิจัยฯ สำนักงาน ก.ถ.
๔.	นายจิรพัฒน์	น้อยเพ็ง	สมบ. สน.บถ.
๕.	น.ส.ผ่องพรรณ	मुखระโกษา	สมบ. สน.บถ.
๖.	นายบันลือศักดิ์	สุนทร	สมบ. สน.บถ.
๗.	น.ส.บุรณี	แพรวโรจน์	สมบ. สน.บถ.
๘.	น.ส.อัจฉราภรณ์	อนุสุเรนทร์	สมบ. สน.บถ.
๙.	น.ส.กษมา	สุริยวงศ์	สมบ. สน.บถ.
๑๐.	น.ส.มะลิวัลย์	จิตรอาร์ณ	สมบ. สน.บถ.
๑๑.	นายไภพัล	รัตนสุนทร	สมบ. สน.บถ.
๑๒.	น.ส.เสาวณีย์	นิรมลรัตน์	สมบ. สน.บถ.
๑๓.	น.ส.นิลวรรณ	บัวแย้ม	สมบ. สน.บถ.
๑๔.	ว่าที่ ร.ต.พิสิษฐ์	ไส้สุวรรณชาติ	สมบ. สน.บถ.
๑๕.	น.ส.ณิชาภัทร	ขวัญแก้ว	สมบ. สน.บถ.
๑๖.	นายครรชิต	เพิ่มลาภ	สสบ.สน.บถ.
๑๗.	นายแสงจันทร์	ดวงระหว่า	สมอ.สน.บถ.
๑๘.	นายเศรษฐพงศ์	แหล่งสะท้อน	สมอ.สน.บถ.
๑๙.	น.ส.หัตดาว	บุญสาย	สมอ.สน.บถ.
๒๐.	นายปิยะ	คังกัน	สบม. สน.บถ.
๒๑.	น.ส.มณีจันทร์	โคตรบรรเทา	สบศ.สน.บถ.
๒๒.	นายนิพนธ์	คชกาญจน์	บห.สน.บถ.
๒๓.	นายคงศักดิ์	โตจัน	บห.สน.บถ.
๒๔.	นายสันติ	วงศ์จิระสวัสดิ์	สำนักงาน ก.ถ.
๒๕.	น.ส.วริษฐา	สงวนเสริมศรี	สำนักงาน ก.ถ.
๒๖.	น.ส.มัชฌิวิญญู	ตุ้มพงษ์	สำนักงาน ก.พ.
๒๗.	น.ส.ชลภััสสรณ์	แคนสังข์	สมาคมพนักงานเทศบาลแห่งประเทศไทย

- เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๓๐ น.

นายสุธี มากบุญ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ประธานการประชุม

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งสะท้อน)
นิติกร

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
 ๑. ในเดือนนี้จะมีการพิจารณาร่วมกันทั้ง ก.จ. ก.ท. และ ก.อบต. คือ
 ๑.๑ การกำหนดตำแหน่งระดับประธานกรรมการสอบสวนมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับ
 วินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๔๙ วรรคหนึ่ง
 ๑.๒ แนวทางปฏิบัติกรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
 ชี้มูลความผิดวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น
มติที่ประชุม ทราบ

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุม
เรื่องเดิม
 คณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล (ก.ท.) ได้ประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๙ ณ ห้องประชุม ๕๕๐๑ อาคาร ๕ ชั้น ๕ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ข้อเท็จจริง
 ฝ่ายเลขานุการฯ ได้จัดส่งรายงานการประชุมดังกล่าว ให้คณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล (ก.ท.) ปรากฏว่า ไม่มีท่านผู้ใดแจ้งขอแก้ไขรายงานการประชุมแต่อย่างใด
ข้อเสนอ
 จึงเสนอที่ประชุมเพื่อโปรดพิจารณารับรองรายงานการประชุม
มติที่ประชุม รับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล (ก.ท.) ครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๙

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งส้าน)
 นิติกร

๓.๒ แนวทางปฏิบัติกรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติชี้มูลความผิด
วินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น

เรื่องเดิม

สำนักงาน ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต. มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๙.๒/ว ๒๐๒๖ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ถึงประธาน ก.จ.จ., ก.ท.จ. และ ก.อบต.จังหวัด ทุกจังหวัด ขอให้ถือปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยเคร่งครัด สรุปความได้ว่า “ให้ถือปฏิบัติตามมติ ครม. เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๗ กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดเจ้าหน้าที่ของรัฐให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ส่งส่วเนาคำสั่งลงโทษทางวินัยให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันออกคำสั่งตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒”

ข้อเท็จจริง

๑. คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๕๖ สรุปความได้ว่า อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๐๑(๓) เพื่อดำเนินการต่อไปตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ซึ่งเป็นอันยุติ ดังนั้น องค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก

๒. ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ เพิกถอนคำสั่งกรมที่ดินที่ลงโทษไล่ข้าราชการกรมที่ดินออกจากราชการ ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้มูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของทางราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงฐานรายงานเท็จเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานเป็นผู้ประพฤตชั่วอย่างร้ายแรงตาม พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง สรุปความได้สามประเด็น ดังนี้

ประเด็นแรก ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐๑(๓) และ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๔(๓) ข้อกล่าวหาที่อยู่อำนาจในการไต่สวนและชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หมายถึงเฉพาะการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม โดยความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เป็นมูลความผิดทางอาญา ส่วนความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดทางวินัย ดังนั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีอำนาจไต่สวนและชี้มูลความผิดทางวินัย ได้เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ประเด็นที่สอง กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการมีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีต้องพิจารณาโทษตาม ส่วนความผิดอื่นอีกสามฐานที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจตามกฎหมายและไม่มีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีตามนัย พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในความผิดฐานอื่น โดยไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นสุดท้าย พฤติกรรมของผู้ถูกฟ้องคดีตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาวินิจฉัยว่าพฤติกรรมการฟ้องคดีที่ปรากฏในรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกระทำความผิดเกี่ยวกับการออกโฉนด ประกอบกับไม่

ปรากฏข้อเท็จจริงที่ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีจงใจหรือมีเจตนากระทำการหรือละเว้นไม่กระทำการใด ๆ หรือร่วมมือกับผู้อื่นกระทำการหรือละเว้นไม่กระทำการโดยมิชอบด้วยกฎหมายเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้สำหรับตนเอง หรือผู้อื่นอันเข้าองค์ประกอบความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในความผิดฐานอื่นไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๓. คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้แจงกรณีศาลปกครองสูงสุดมีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการชี้มูลความผิดทางวินัย ตามข่าวสำนักงาน ป.ป.ช. ฉบับลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ สรุปความได้สามประเด็น ดังนี้

ประเด็นแรก คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญและใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑(๓) และพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙(๓) บัญญัติให้อำนาจหน้าที่ไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ซึ่งคำว่า “วินิจฉัย” หมายถึง ตัดสิน ชี้ขาด ดังนั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมมีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยชี้ขาดความผิดข้างต้น การที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ประเด็นที่สอง จึงเป็นการวินิจฉัยก้าวล่วงอำนาจหน้าที่และการใช้ดุลยพินิจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๓ วรรคสอง บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น

ประเด็นที่สอง การที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำวินิจฉัยตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ประเด็นที่หนึ่ง นั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดคลาดเคลื่อนกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ คำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” ตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ หมายความว่า “ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น” ซึ่งมีใช้ความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแต่เป็นมูลความผิดทางอาญา อันเป็นการนำนิยามคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” มาบัญญัติไว้เป็นองค์ประกอบความผิดและมีโทษทางอาญา อีกทั้งตามบทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้บัญญัติว่าความผิดตามนัย พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙(๓) เป็นความผิดอาญาเท่านั้น ซึ่งอาจเป็นความผิดทางอาญาและความผิดทางวินัยด้วยก็ได้

ประเด็นที่สาม เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดตามนัย พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙(๓) แล้ว มาตรา ๕๑ กำหนดว่า ถ้ามีมูลความผิดทางวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๕๒ หรือถ้ามีมูลความผิดทางอาญาให้ดำเนินการตามมาตรา ๕๗ เห็นได้เป็นการแยกกระบวนการดำเนินการทางวินัยและทางอาญาต่างหากจากกัน โดยมิได้กำหนดให้ต้องมีมูลความผิดทางอาญา ก่อนแล้วจึงสามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ อีกทั้งตามมาตรา ๕๑ (๑) ก็ได้บัญญัติว่าจะต้องมีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น มาตรา ๕๒ ได้บัญญัติว่า “ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย...” อันแสดงให้เห็นว่า หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาแล้วแม้จะเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่มีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ แต่หากปรากฏว่ามีมูลความผิดทางวินัยฐานอื่นแล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยในฐานความผิดอื่นตามมาตรา ๕๒ ได้ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (เรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑) ได้วินิจฉัยว่า “มูลความผิดทางวินัยตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มิได้มีความหมายเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น” และศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๕/๒๕๕๒ พิพากษาสรุปว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ (ไม่ใช่ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ) เป็นการกระทำโดยชอบแล้ว

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งสัทธาน)

นิตกร

โดยที่คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดส่งผลกระทบต่อการใช้กฎหมายป้องกันและปราบปรามการทุจริต อีกทั้งยังเป็นปัญหาเกี่ยวกับการวินิจฉัยอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ที่ประชุมจึงมีมติให้ดำเนินการ ดังนี้

๑) เสนอเรื่องให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดในเรื่องดังกล่าวตามมาตรา ๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

๒) ให้ยื่นคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีดังกล่าวใหม่ตามมาตรา ๗๕ แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ข้อพิจารณา

อ.ก.จ.มาตรฐานวินัย และ อ.ก.อบต.มาตรฐานวินัย ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๕ และ อ.ก.ท.มาตรฐานวินัย ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วมีมติเกี่ยวกับกรณีดังกล่าว ดังนี้

๑. เห็นควรหรือแนวทางปฏิบัติต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา

๒. เห็นว่า พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยเกี่ยวกับกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายวียดผิดกติ กระทบความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้อง เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าผู้ใดได้กระทำความผิดวินัยให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา และให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกและให้ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๔ มาตรา ๑๙ (๔) มาตรา ๙๑ (๑) มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ ประกอบกับศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๔๖ ว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงเป็นอันยุติ องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยให้เป็นประการอื่นได้อีก และคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็นตามบันทึกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ สรุปความได้ว่า มูลความผิดทางวินัยตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่ได้หมายความแต่เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น และ ครม. ได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ให้กระทรวง ทบวง กรม ถือปฏิบัติตามความเห็นในทางกฎหมายของคณะกรรมการกฤษฎีกา และมีมติ ครม.เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๗ ให้ถือปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยเคร่งครัด ส่วนคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดมีผลผูกพันเฉพาะคู่กรณีตามมาตรา ๗๐ แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เท่านั้น เมื่อกรณีดังกล่าวยังไม่มีแนวทางปฏิบัติเป็นอย่างอื่น การพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล จึงต้องปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ และมีมติ ครม. ตลอดจนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่เกี่ยวข้องข้างต้น

ข้อเสนอ

จึงเสนอที่ประชุมเพื่อโปรดพิจารณา

มติที่ประชุม เห็นชอบตามที่ อ.ก.ท.มาตรฐานวินัย เสนอ

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งส้าน)
นิตกร

เอกสารประกอบการพิจารณาวาระที่ ๓.๒

ข้อกฎหมาย

๑. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒
มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้

“ทุจริตต่อหน้าที่” หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ที่ตนมิได้มี ตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับ ตนเองหรือผู้อื่น”

มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง “คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้...

(๔) ใ้ส่วนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งมิใช่บุคคลตาม (๒) หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติ กระทบความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทบความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ในการยุติธรรมหรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ ร่วมกระทบความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทบความผิดใน ลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วย ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดยประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๙๑ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ใ้ส่วนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ ข้อกล่าวหาเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒

มาตรา ๙๒ วรรคสอง “ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณา พฤติการณ์แห่งการกระทบความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทบความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่ง รายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือ ระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๙๓ เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่งและวรรคสามแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มี อำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง

๒. พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๗๐ คำพิพากษาศาลปกครองให้ผูกพันคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามคำบังคับนับแต่วันที่ กำหนดในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไขกลับหรือดเสีย

ในกรณีที่คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น ให้รอการปฏิบัติตามคำบังคับไว้จนกว่าจะ พ้นระยะเวลาการอุทธรณ์ หรือในกรณีที่มีการอุทธรณ์ให้รอการบังคับคดีไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด

๓. หนังสือกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ น.๑๑๓๑๐/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๒
สรุปความได้ว่า “กรม. เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ มีมติว่า เมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกา **ถ้ามีมติต้อง**
กฎหมายเป็นประการใดแล้ว โดยปกติให้เป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกานั้น”

๔. บันทึกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔/๒๕๔๕ สรุปความได้ว่า “การดำเนินการ ทางวินัยกรณี คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาโทษตามนัย พ.ร.บ.ประกอบ รัฐธรรมนูญฯ ส่วนการดำเนินการเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยจะต้องดำเนินการอย่างไรต่อไป พ.ร.บ.ประกอบ

รัฐธรรมนูญฯ มีได้กำหนดไว้ จึงต้องดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน) กล่าวคือ ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซ้ำมูลความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้บังคับบัญชาย่อมมีอำนาจที่จะสั่งลงโทษทางวินัยตามฐานที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซ้ำมูลความผิด แต่ถ้าเป็นกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซ้ำมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาย่อมไม่มีอำนาจที่จะสั่งลงโทษทางวินัยได้โดยตรง แต่ต้องเสนอ อ.ก.พ.จังหวัด อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวงแล้วแต่กรณี พิจารณามีมติก่อนผู้บังคับบัญชาจึงต้องดำเนินการตามมตินั้น แล้วส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช.”

๕. บันทึกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ สรุปความได้ว่า “การที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐมีมูลความผิดทางวินัยหรือมูลความผิดทางอาญา นั้น จะต้อง ปรากฏว่ามีมูลความผิดตามคำกล่าวหาที่อยู่ในขอบอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙(๓) ซึ่งมูลความผิดทางวินัย หมายถึง ความผิดทางวินัยที่เกิดจาก ข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่วนการพิจารณาว่ากระทำนั้นมีมูลความผิดทาง วินัยต้องพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ว่า หากได้กำหนดให้การกระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และการกระทำความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เป็นความผิดทางวินัยด้วยแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาต้องมีความผิดทางวินัยด้วย ดังนั้น มูล ความผิดทางวินัยตามพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ จึงไม่ได้หมายความแต่เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ เท่านั้น”

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งส้าน)
นิติกร

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่อง อื่นๆ (ถ้ามี)

- ไม่มี

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๓๐ น.

ผู้บันทึกรายงานการประชุม

(นายศิริวัฒน์ นุปผาเจริญ)

รท.ผชช.เฉพาะด้านบริหารงานบุคคลท้องถิ่น

ผู้ช่วยเลขานุการ ก.ท.

(นายวันชัย จันทร์พร)

ผอ.สน.บถ.

ผู้ช่วยเลขานุการ ก.ท.

ผู้ตรวจรายงานการประชุม

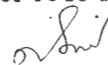

(นายชัยวัฒน์ ชื่นโกสุม)

รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เลขานุการ ก.ท.

ดำเนินถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งส้าน)

นิติกร

1 พฤษภาคม

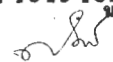
รายงานการประชุม
คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล
ครั้งที่ ๔/๒๕๕๙

วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙ เวลา ๑๓.๓๐ น.
ณ ห้องประชุม ๕๕๐๑ อาคาร ๕ ชั้น ๕ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ผู้มาประชุม

๑.	นายสุธี	มากบุญ	รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย	ประธานที่ประชุม
๒.	นายวิสูตร	ประสิทธิ์ศิริวงศ์	เลขาธิการ ก.พ.	กรรมการ
๓.	นายจรินทร์	จักกะพาก	อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น	กรรมการ
๔.	น.ส.เยาวนุช	วิริยาภรณ์	แทนอธิบดีกรมบัญชีกลาง	กรรมการ
๕.	นายสาโรช	คัชมาตย์	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๖.	นายธวัชชัย	พิทักษ์อังกูร	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๗.	นายอัษฎางค์	ปานิกบุตร	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๘.	นายพิชณู	พรหมจารีย์	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๙.	นายพิชัย	นवलนภาศรี	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๑๐.	นายสนั่น	สายสุนทร	ผู้ทรงคุณวุฒิ	กรรมการ
๑๑.	นายนพดล	แก้วสุพัฒน์	นายก อบต.อ้อมเกร็ด	กรรมการ
๑๒.	นายวิระศักดิ์	ฮาดดา	นายก อบต. คลองสาม	กรรมการ
๑๓.	นายภานุวุธ	บูรณพรหม	นายก อบต.ผาสิงห์	กรรมการ
๑๔.	นายเชื้อ	ฮันจินดา	ปลัด อบต.เขาพระ	กรรมการ
๑๕.	นายพัสกร	ไยน้อย	ปลัด อบต.บางพลีใหญ่	กรรมการ
๑๖.	นายทรงศักดิ์	โอชะคลัง	ปลัด อบต.อากาศ	กรรมการ
๑๗.	นายวันชัย	จันทร์พร	ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาระบบบริหารงานบุคคล ส่วนท้องถิ่น	ผู้ช่วยเลขานุการ
๑๘.	นายศิริวัฒน์	บุปผาเจริญ	รักษาการผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการบริหาร งานบุคคลท้องถิ่น	ผู้ช่วยเลขานุการ

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งस्थาน)

ผู้ไม่มาประชุม

๑.	นายกฤษฎา	บุญราช	ปลัดกระทรวงมหาดไทย
๒.	นายธรรมศักดิ์	สัมพันธ์สันติกุล	แทนผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ

ติตราธิติก

ติตราชการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

๑.	นายประวิทย์	เป็รื่องการ	ผอ.สมอ.สน.บถ
๒.	พ.จ.อ.ชินินทร์	ราชมนตรี	ผอ.สบม.สน.บถ.
๓.	นายธรรมบุญ	ศรีวรรณนะ	ผอ.ส่วนวิจัยฯ สำนักงาน ก.ถ.
๔.	นายจิรพัฒน์	น้อยเพ็ง	สมบ. สน.บถ.
๕.	น.ส.ผ่องพรรณ	मुखระโกษา	สมบ. สน.บถ.
๖.	นายบันลือศักดิ์	สุนทร	สมบ. สน.บถ.
๗.	น.ส.บุรณี	แพรวโรจน์	สมบ. สน.บถ.
๘.	น.ส.อัจฉราภรณ์	อนุสุเรนทร์	สมบ. สน.บถ.
๙.	น.ส.กษมา	สุริยวงศ์	สมบ. สน.บถ.
๑๐.	น.ส.มะลิวัลย์	จิตรอารุณ	สมบ. สน.บถ.
๑๑.	นายโกพัล	รัตนสุนทร	สมบ. สน.บถ.
๑๒.	น.ส.เสาวณีย์	นิรมลรัตน์	สมบ. สน.บถ.
๑๓.	น.ส.นิลวรรณ	บัวแย้ม	สมบ. สน.บถ.
๑๔.	ว่าที่ ร.ต.พลีษฐ์	ไล่สุวรรณชาติ	สมบ. สน.บถ.
๑๕.	น.ส.นิชาภัทร	ขวัญแก้ว	สมบ. สน.บถ.
๑๖.	นายครรชิต	เพิ่มลาภ	สสบ.สน.บถ.
๑๗.	นายแสงจันทร์	ดวงระหว่า	สมอ.สน.บถ.
๑๘.	นายเศรษฐพงศ์	แหล่งสะท้อน	สมอ.สน.บถ.
๑๙.	น.ส.ทัดดาว	บุญสาย	สมอ.สน.บถ.
๒๐.	นายปิยะ	คังกัน	สบม. สน.บถ.
๒๑.	น.ส.มณีจันทร์	โคตรบรรเทา	สบค.สน.บถ.
๒๒.	นายนิพนธ์	คชกาญจน์	บห.สน.บถ.
๒๓.	นายคงศักดิ์	โตจัน	บห.สน.บถ.
๒๔.	นายสันติ	วงศ์จิระสวัสดิ์	สำนักงาน ก.ถ.
๒๕.	น.ส.วริษฐา	สงวนเสริมศรี	สำนักงาน ก.ถ.
๒๖.	น.ส.มชฌวิญญ์	ดัมพงษ์	สำนักงาน ก.พ.
๒๗.	น.ส.ชลภัสรสรณ์	แคนสังข์	สมาคมพนักงานเทศบาลแห่งประเทศไทย

- เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๓๐ น.

นายสุธี มากบุญ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ประธานการประชุม

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งสะท้อน
นิติกร

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
 ๑. ในเดือนนี้จะมีการพิจารณาร่วมกันทั้ง ก.จ. ก.ท. และ ก.อบต. คือ
 ๑.๑ การกำหนดตำแหน่งระดับประธานกรรมการสอบสวนมาตรฐานทั่วไป
 เกี่ยวกับ
 วินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๔๙ วรรคหนึ่ง
 ๑.๒ แนวทางปฏิบัติกรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
 ชี้มูลความผิดวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น

มติที่ประชุม ทราบ

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุม

เรื่องเดิม

คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล (ก.อบต.) ได้ประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๙ ณ ห้องประชุม ๕๕๐๑ อาคาร ๕ ชั้น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ข้อเท็จจริง

ฝ่ายเลขานุการฯ ได้จัดส่งรายงานการประชุมดังกล่าวให้คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล (ก.อบต.) ได้ตรวจสอบพิจารณาแก้ไขเป็นการล่วงหน้าแล้ว โดยขอให้แก้ไขและส่งคืนกลับให้ฝ่ายเลขานุการซึ่งปรากฏว่า ไม่มีท่านผู้ใดแจ้งขอแก้ไขรายงานการประชุมแต่อย่างใด

ข้อเสนอ

จึงเสนอที่ประชุมเพื่อโปรดพิจารณารับรองรายงานการประชุม

มติที่ประชุม รับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล (ก.อบต.) ครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๙

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งस्थาน)
 นิตกร

๓.๒ แนวทางปฏิบัติกรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติชี้มูลความผิด
วินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น

เรื่องเดิม

สำนักงาน ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต. มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๙.๒/ว ๒๐๒๖ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ถึงประธาน ก.จ.จ., ก.ท.จ. และ ก.อบต.จังหวัด ทุกจังหวัด ขอให้ถือปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยเคร่งครัด สรุปความได้ว่า “ให้ถือปฏิบัติตามมติ ครม. เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๗ กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดเจ้าหน้าที่ของรัฐให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษทางวินัยให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันออกคำสั่งตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒”

ข้อเท็จจริง

๑. คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๕๖ สรุปความได้ว่า อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๐๑(๓) เพื่อดำเนินการต่อไปตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงเป็นอันยุติ ดังนั้น องค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก

๒. ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ เพิกถอนคำสั่งกรมที่ดินที่ลงโทษไล่ข้าราชการกรมที่ดินออกจากราชการ ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้มูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของทางราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงฐานรายงานเท็จเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตาม พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง สรุปความได้สามประเด็น ดังนี้

ประเด็นแรก ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐๑(๓) และ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๙(๓) ข้อกล่าวหาที่อยู่อำนาจในการไต่สวนและชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หมายถึงเฉพาะการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม โดยความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เป็นมูลความผิดทางอาญา ส่วนความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดทางวินัย ดังนั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีอำนาจไต่สวนและชี้มูลความผิดเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ประเด็นที่สอง กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการมีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีต้องพิจารณาโทษตาม ส่วนความผิดอื่นอีกสามฐานที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจตามกฎหมายและไม่มีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีตามนัยพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในความผิดฐานอื่น โดยไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นสุดท้าย พฤติกรรมของผู้ถูกฟ้องคดีตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาวินิจฉัยว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีตามที่ปรากฏในรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกระทำความผิดเกี่ยวกับการออกโฉนด ประกอบกับไม่

ปรากฏข้อเท็จจริงที่ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีจงใจหรือมีเจตนากระทำการหรือละเว้นไม่กระทำการใด ๆ หรือร่วมมือกับผู้อื่นกระทำการหรือละเว้นไม่กระทำการโดยมิชอบด้วยกฎหมายเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้สำหรับตนเอง หรือผู้อื่นอันเข้าองค์ประกอบความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในความผิดฐานอื่นไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๓. คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้แจงกรณีศาลปกครองสูงสุดมีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการชี้มูลความผิดทางวินัย ตามข่าวสำนักงาน ป.ป.ช. ฉบับลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ สรุปความได้สามประเด็น ดังนี้

ประเด็นแรก คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญและใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๓๐๑(๓) และพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๙(๓) บัญญัติให้มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ซึ่งคำว่า “วินิจฉัย” หมายถึง ตัดสิน ชี้ขาด ดังนั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมมีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยชี้ขาดความผิดข้างต้น การที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ประเด็นที่สอง จึงเป็นการวินิจฉัยก้าวล่วงอำนาจหน้าที่และการใช้ดุลยพินิจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งตามรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๒๒๓ วรรคสอง บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น

ประเด็นที่สอง การที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำวินิจฉัยตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ประเด็นที่หนึ่ง นั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดคลาดเคลื่อนกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญฯ กล่าวคือ คำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” ตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๔ หมายความว่า “ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น” ซึ่งมีใช้ความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแต่เป็นมูลความผิดทางอาญา อันเป็นการนำนิยามคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” มาบัญญัติไว้เป็นองค์ประกอบความผิดและมีโทษทางอาญา อีกทั้งตามบทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้บัญญัติว่าความผิดตามนัย พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๙(๓) เป็นความผิดทางวินัย ซึ่งอาจเป็นความผิดทางอาญาและความผิดทางวินัยด้วยก็ได้

ประเด็นที่สาม เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดตามนัย พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๙(๓) แล้ว มาตรา ๔๑ กำหนดว่า ถ้ามีมูลความผิดทางวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๔๒ หรือถ้ามีมูลความผิดทางอาญาให้ดำเนินการตามมาตรา ๔๗ เห็นได้เป็นการแยกกระบวนการดำเนินการทางวินัยและทางอาญาต่างหากจากกัน โดยมิได้กำหนดให้ต้องมีมูลความผิดทางอาญาก่อนแล้วจึงสามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ อีกทั้งตามมาตรา ๔๑ (๑) ก็ได้บัญญัติว่าจะต้องมีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น มาตรา ๔๒ ได้บัญญัติว่า “ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย...” อันแสดงให้เห็นว่า หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาแล้วแม้จะเห็นว่ากรกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่มีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ แต่หากปรากฏว่ามีมูลความผิดทางวินัยฐานอื่นแล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยในฐานความผิดอื่นตามมาตรา ๔๒ ได้ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (เรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑) ได้วินิจฉัยว่า “มูลความผิดทางวินัยตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มิได้มีความหมายเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น” และศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองคดีหมายเลขแดงที่ อม.๕/๒๕๕๒ พิพากษาสรุปว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ (ไม่ใช่ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ) เป็นการกระทำโดยชอบแล้ว

ด้านผู้ถูกฟ้องคดี

(นายเศรษฐพงศ์ ไชยสงคราม)

ผู้ถูกฟ้องคดี

โดยที่คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดส่งผลกระทบต่อการบังคับใช้กฎหมายป้องกันและปราบปรามการทุจริต อีกทั้งยังเป็นปัญหาเกี่ยวกับการวินิจฉัยอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ที่ประชุมจึงมีมติให้ดำเนินการ ดังนี้

๑) เสนอเรื่องให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดในเรื่องดังกล่าวตามมาตรา ๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

๒) ให้อำนาจให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีดังกล่าวใหม่ตามมาตรา ๗๕ แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ข้อพิจารณา

อ.ก.จ.มาตรฐานวินัย และ อ.ก.อบต.มาตรฐานวินัย ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๙ และ อ.ก.ท.มาตรฐานวินัย ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๙ พิจารณาแล้วมีมติเกี่ยวกับกรณีดังกล่าว ดังนี้

๑. เห็นควรหรือแนวทางปฏิบัติต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา

๒. เห็นว่า พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยเกี่ยวกับกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้อง เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าผู้ใดได้กระทำความผิดวินัยให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา และให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกและให้ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๔ มาตรา ๑๙ (๔) มาตรา ๙๑ (๑) มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ ประกอบกับศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๔๖ ว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงเป็นอันยุติ องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยให้เป็นประการอื่นได้อีก และคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็นตามบันทึกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ สรุปความได้ว่า มูลความผิดทางวินัยตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่ได้หมายความว่าความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น และ ครม. ได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ให้กระทรวง ทบวง กรม ถือปฏิบัติตามความเห็นในทางกฎหมายของคณะกรรมการกฤษฎีกา และมติ ครม. เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๗ ให้ถือปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยเคร่งครัด ส่วนคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดมีผลผูกพันเฉพาะคู่กรณีตามมาตรา ๗๐ แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เท่านั้น เมื่อกรณีดังกล่าวยังไม่มีแนวทางปฏิบัติเป็นอย่างอื่น การพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล จึงต้องปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ และมติ ครม. ตลอดจนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่เกี่ยวข้องข้างต้น

ข้อเสนอ

จึงเสนอที่ประชุมเพื่อโปรดพิจารณา

มติที่ประชุม เห็นชอบตามที่ อ.ก.อบต.มาตรฐานวินัย เสนอ

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งสัทธาน)

นิติกร

เอกสารประกอบการพิจารณาวาระที่ ๓.๒

ข้อกฎหมาย

๑. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒
มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้

“ทุจริตต่อหน้าที่” หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งที่ตนมิได้มี ตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับ ตนเองหรือผู้อื่น”

มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง “คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้...

(๔) ไล่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งมิใช่บุคคลตาม (๒) หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ในการยุติธรรมหรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดใน ลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วย ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดยประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๔๑ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไล่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ ข้อกล่าวหาอันเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

- (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๔๒

มาตรา ๔๒ วรรคสอง “ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณา พฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่ง รายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือ ระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๔๓ เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่งและวรรคสามแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มี อำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน **สี่สิบห้าวัน** นับตั้งแต่วันที่ **ออกคำสั่ง**

๒. พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

มาตรา ๗๐ คำพิพากษาศาลปกครองให้ผูกพันคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามคำบังคับนับแต่วันที่ (นายเศรษฐพงศ์ แห่งสถาน) นิตกร กำหนดในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไขกลับหรืองดเสีย

ในกรณีที่ เป็นคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ให้รอการปฏิบัติตามคำบังคับไว้จนกว่าจะ พ้นระยะเวลาการอุทธรณ์ หรือในกรณีที่มีการอุทธรณ์ให้รอการบังคับคดีไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด

๓. หนังสือกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ น.๑๑๓๑๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๒ สรุปความได้ว่า “ครม. เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ มีมติว่า เมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นในทาง กฎหมายเป็นประการใดแล้ว โดยปกติให้เป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกานั้น”

๔. บันทึกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีจที่ ๕๔/๒๕๕๕ สรุปความได้ว่า “การดำเนินการ ทางวินัยกรณี คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาโทษตามนัย พ.ร.บ.ประกอบ รัฐธรรมนูญฯ ส่วนการดำเนินการเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยจะต้องดำเนินการอย่างไรต่อไป พ.ร.บ.ประกอบ

รัฐธรรมนูญฯ มิได้กำหนดไว้ จึงต้องดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน) กล่าวคือ ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้บังคับบัญชาย่อมมีอำนาจที่จะสั่งลงโทษทางวินัยตามฐานที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีความผิด แต่ถ้าเป็นกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาย่อมไม่มีอำนาจที่จะสั่งลงโทษทางวินัยได้โดยตรง แต่ต้องเสนอ อ.ก.พ.จังหวัด อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวงแล้วแต่กรณี พิจารณามีมติก่อนผู้บังคับ บัญชาจึงต้องดำเนินการตามมติ นั้น แล้วส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไป ยังคณะกรรมการ ป.ป.ช.”

๕. บันทึกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ สรุปความได้ว่า “การที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐมีมูลความผิดทางวินัยหรือมูลความผิดทางอาญา นั้น จะต้อง ปรากฏว่ามีมูลความผิดตามคำกล่าวหาที่อยู่ในขอบอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๔(๓) ซึ่งมูลความผิดทางวินัย หมายถึง ความผิดทางวินัยที่เกิดจาก ข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่วนการพิจารณาว่าการกระทำนั้นมีมูลความผิดทาง วินัยต้องพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ว่า หากได้กำหนดให้การกระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และการกระทำความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เป็นความผิดทางวินัยด้วยแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาต้องมีความผิดทางวินัยด้วย ดังนั้น มูล ความผิดทางวินัยตามพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญฯ จึงไม่ได้หมายความแต่เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ เท่านั้น”

อำนาจถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งส้าน)
นิติกร

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่อง อื่นๆ (ถ้ามี)

๔.๑ การสอบถามความคืบหน้าการปรับค่าตอบแทนของผู้บริหารท้องถิ่น
ฝ่ายเลขานุการชี้แจงว่าขณะนี้อยู่ในระหว่างรวบรวมข้อมูลเพื่อกำหนดอัตรา
ค่าตอบแทนที่สอดคล้องกับสภาวการณ์ปัจจุบัน

๔.๒ การสอบถามการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดสอบแข่งขันในระหว่างการใช้มาตรการ
ระงับไว้เป็นการชั่วคราว

ฝ่ายเลขานุการชี้แจงว่า กรณีดังกล่าว หาก อปท. ใด มีเหตุผลความจำเป็นจะ
ดำเนินการจัดสอบแข่งขันก็ให้ดำเนินการรายงานข้อเท็จจริงไปที่ ก.จังหวัด เพื่อพิจารณาตรวจสอบ หากตรวจสอบ
แล้วไม่ปรากฏว่ามีการส่อไปในทางทุจริตหรือกระบวนการดำเนินการเป็นไปตามประกาศหลักเกณฑ์และเงินเงื่อนไข
ของ ก.จังหวัด ให้รายงานมาที่ ก.จ ก.ท. และ ก.อบต. แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาแจ้งมติให้ดำเนินการต่อไปได้

มติที่ประชุม ทราบ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๐๐ น.

ผู้บันทึกรายงานการประชุม

(นายศิริวัฒน์ บุปผาเจริญ)

รท.ผชช.เฉพาะด้านบริหารงานบุคคลท้องถิ่น
ผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต.

(นายวันชัย จันทร์พร)

ผอ.สน.บถ.
ผู้ช่วยเลขานุการ ก.อบต.

ผู้ตรวจรายงานการประชุม

(นายชัยวัฒน์ ชื่นโกสุม)

รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
เลขานุการ ก.อบต.

สำเนาถูกต้อง

(นายเศรษฐพงศ์ แหล่งส้าน)
นิติกร